

PIEŅEMTIE TEKSTI

P8_TA(2017)0048

Eiropas Savienības pašreizējās institucionālās struktūras iespējamā attīstība un korekcijas

Eiropas Parlamenta 2017. gada 16. februāra rezolūcija par Eiropas Savienības pašreizējās institucionālās struktūras iespējamo attīstību un korekcijām (2014/2248(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā jo īpaši Līguma par Eiropas Savienību (LES) 1., 2., 3., 6., 9., 10., 14., 15., 16., 17., 48. un 50. pantu un Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 119., 120.–126., 127.–133., 136.–138., 139.–144., 194. un 352. pantu un tā protokolus,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,
- ņemot vērā 2015. gada 22. jūnija ziņojumu “Eiropas ekonomiskās un monetārās savienības izveides pabeigšana”, kuru sagatavojis Eiropas Komisijas priekšsēdētājs ciešā sadarbībā ar Eiropadomes, Eiropas Parlamenta, Eiropas Centrālās bankas un Eurogrupas priekšsēdētājiem (t. s. “piecu priekšsēdētāju ziņojums”)¹,
- ņemot vērā 2013. gada 19. novembra normatīvo rezolūciju par projektu Padomes regulai, ar ko nosaka daudzgadu finanšu shēmu 2014.–2020. gadam², un Parlamenta 2013. gada 19. novembra lēmumu par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas Iestāžu nolīguma par budžeta disciplīnu, sadarbību budžeta jautājumos un pareizu finanšu pārvaldību noslēgšanu³,
- ņemot vērā DFS⁴ un Iestāžu nolīgumu⁵, kas tika pieņemti 2013. gada 2. decembrī,
- ņemot vērā Augsta līmeņa grupas pašu resursu jautājumos 2016. gada decembra galīgo ziņojumu un ieteikumus⁶,

¹ https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/5-presidents-report_lv.pdf

² OV C 436, 24.11.2016., 49. lpp.

³ OV C 436, 24.11.2016., 47. lpp.

⁴ OV L 347, 20.12.2013., 884. lpp.

⁵ OV C 373, 20.12.2013., 1. lpp.

⁶ http://ec.europa.eu/budget/mff/hlgor/library/reports-communication/hlgor-report_20170104.pdf

- ņemot vērā 2016. gada 18. un 19. februāra Eiropadomes secinājumus par jaunu regulējumu attiecībā uz Apvienoto Karalisti Eiropas Savienībā, kurš zaudēja spēku saistībā ar Apvienotās Karalistes lēmumu izstāties no Savienības,
- ņemot vērā Apvienotās Karalistes referendumu par dalību ES rezultātus, kas paredz izstāšanos no ES,
- ņemot vērā rezultātus Eiropabarometra 2015. gada rudens standarta aptaujā Nr. 84 “Sabiedrības viedoklis Eiropas Savienībā” un Eiropabarometra 2016. gada jūnija īpašajā Eiropas Parlamenta pasūtītajā aptaujā “Eiropieši 2016. gadā: priekšstati un cerības, cīņa pret terorismu un radikalizāciju”,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas atzinumu Nr. 2/13 par nolīguma projektu par Eiropas Savienības pievienošanu Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai (Eiropas Cilvēktiesību konvencijai — ECK)¹,
- ņemot vērā Eiropadomes 2013. gada 28. jūnija lēmumu, ar ko nosaka Eiropas Parlamenta sastāvu²,
- ņemot vērā 2013. gada 12. decembra rezolūciju par konstitucionālajām problēmām, kas saistītas ar vairāku līmeņu pārvaldību Eiropas Savienībā³,
- ņemot vērā 2014. gada 15. aprīļa rezolūciju par sarunām par DFS 2014.–2020. gadam — gūtā pieredze un turpmākie pasākumi⁴,
- ņemot vērā 2012. gada 22. novembra rezolūciju par Eiropas Parlamenta vēlēšanām 2014. gadā⁵ un 2013. gada 4. jūlija rezolūciju par Eiropas Parlamenta 2014. gada vēlēšanu norises praktisko aspektu uzlabošanu⁶,
- ņemot vērā 2013. gada 20. novembra rezolūciju par Eiropas Savienības iestāžu atrašanās vietas noteikšanu⁷,
- ņemot vērā 2015. gada 28. oktobra rezolūciju par Eiropas pilsoņu iniciatīvu⁸,
- ņemot vērā 2015. gada 11. novembra rezolūciju par Eiropas Savienības vēlēšanu likuma reformu⁹ un tā priekšlikumu par grozījumu veikšanu Aktā par Eiropas Parlamenta deputātu ievēlēšanu tiešās vispārējās vēlēšanās,
- ņemot vērā 2016. gada 28. jūnija rezolūciju par lēmumu izstāties no ES, ar ko noslēdzās Apvienotās Karalistes referendums¹⁰,

¹ Tiesas 2014. gada 18. decembra atzinums Nr. 2/13.

² OV L 181, 29.6.2013., 57. lpp.

³ OV C 468, 15.12.2016., 176. lpp.

⁴ Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0378.

⁵ OV C 419, 16.12.2015., 185. lpp.

⁶ OV C 75, 26.2.2016., 109. lpp.

⁷ OV C 436, 24.11.2016., 2. lpp.

⁸ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0382.

⁹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0395.

¹⁰ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0294.

- ņemot vērā 2017. gada 16. februāra rezolūciju par Eiropas Savienības darbības uzlabošanu, izmantojot Lisabonas līguma piedāvāto potenciālu¹,
 - ņemot vērā 2017. gada 16. februāra rezolūciju par eurozonas budžeta kapacitāti²,
 - ņemot vērā 2016. gada 25. oktobra rezolūciju ar ieteikumiem Komisijai par ES mehānisma demokrātijai, tiesiskumam un pamattiesībām izveidi³,
 - ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 14. septembra Regulu (ES) 2016/1624 par Eiropas Robežu un krasta apsardzi⁴,
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2015. gada 16. septembra atzinumu⁵ un Reģionu komitejas 2015. gada 8. jūlija atzinumu⁶,
 - ņemot vērā deklarāciju „Plašāka Eiropas integrācija: turpmākā rīcība”, ko 2015. gada 14. septembrī ir parakstījuši Itālijas Deputātu palātas, Francijas Nacionālās asamblejas, Vācijas Bundestāga, un Luksemburgas Deputātu palātas priekšsēdētāji un šobrīd ir apstiprinājuši vairāki ES valstu parlamenti,
 - ņemot vērā Reģionu komitejas 2013. gada 31. janvāra atzinumu “Nostiprināt ES pilsonību un atbalstīt ES pilsoņu vēlēšanu tiesības”⁷,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Konstitucionālo jautājumu komitejas ziņojumu un Budžeta komitejas un Budžeta kontroles komitejas atzinumus (A8-0390/2016),
- A. tā kā ar šo rezolūciju tiek mēģināts rast risinājumus, ko nevar panākt ar šobrīd Līgumos paredzētajiem instrumentiem un ko tādēļ varētu panākt, tikai izdarot izmaiņas Līgumos, kad ir ievēroti visi priekšnosacījumi;
- B. tā kā ES iestāžu nespēja atrisināt daudzās nopietnās krīzes jeb tā dēvēto daudzpusējo krīzi, kas pašlaik piemeklējusi Savienību, un tostarp novērst šīs krīzes radītās finansiālās, ekonomiskās, sociālās un migrācijas sekas, kā arī populistisko partiju un nacionālistisko kustību augošā popularitāte ir radījusi aizvien lielāku neapmierinātību par Eiropas Savienības pašreizējo darbību aizvien plašākā daļā iedzīvotāju;
- C. tā kā dalībvalstis šos nopietnos Eiropas līmeņa uzdevumus nevar atrisināt atsevišķi, bet gan tikai kopīgiem spēkiem, pievēršoties tiem Eiropas Savienības līmenī;
- D. tā kā virzību uz Savienību, kas tiešām var īstenot un sasniegt izvirzītos mērķus, kavē gan pārvaldības trūkumi, kuri saistīti ar pastāvīgiem un sistemātiskiem vienprātības meklējumiem Padomē (kas joprojām ir balstīti uz tā dēvēto Luksemburgas kompromisu), gan tas, ka nav uzticamas vienotas izpildvaras, kurai būtu pilnīga

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA-PROV(2017)0049.

² Pieņemtie teksti, P8_TA-PROV(2017)0050.

³ Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0409.

⁴ OV L 251, 16.9.2016., 1. lpp.

⁵ OV C 13, 15.1.2016., 183. lpp.

⁶ OV C 313, 22.9.2015., 9. lpp.

⁷ OV C 62, 2.3.2013., 26. lpp.

demokrātiskā leģitimitāte un kompetence veikt efektīvus pasākumus dažādās politikas jomās; tā kā nesenie piemēri, piemēram, migrācijas plūsmu nepietiekama pārvaldība, lēnā Eiropas banku sanācija pēc finanšu krīzes un nekavējošas kopīgas reakcijas uz iekšējiem un ārējiem terorisma draudiem trūkums ir pietiekami apliecinājuši, ka Savienība nespēj reaģēt ātri un efektīvi;

- E. tā kā ES nevar sniegt Eiropas pilsoņiem gaidīto, jo pašreizējie Līgumi netiek pilnībā izmantoti un nepiedāvā visus nepieciešamos instrumentus, kompetences un lēmumu pieņemšanas procedūras, lai efektīvi sasniegtu šos kopīgos mērķus;
- F. tā kā šī problēma un arī tas, ka daļai dalībvalstu nav kopēja redzējuma par mūsu kontinenta nākotni, ir radījusi vēl nepieredzētu eiroskepticisma līmeni, kura rezultātā notiek atgriešanās pie nacionālisma un tiek apdraudēta Savienība, iespējams pat radot tās sairšanas risku;
- G. tā kā Savienības sekmēšanas vietā ir izveidojusies sistēma, atbilstoši kurai dalībvalstis risinājumu meklēšanā rīkojas pēc “à la carte” principa, ko vēl vairāk pastiprināja Lisabonas līgums, un šī sistēma ir palielinājusi Savienības sarežģītību un pastiprinājusi diferenciāciju tās iekšienē; tā kā, lai gan Līgumos ir piedāvāts elastīgums, vairākām dalībvalstīm tiek piemēroti neskaitāmi izņēmumi attiecībā uz primāriem tiesību aktiem un tādējādi ir izveidojusies nepārskatāma sistēma, kurai raksturīgas dažādu sadarbības loku konfigurācijas un demokrātiskas kontroles un pārskatbildības apgrūtinājumi;
- H. tā kā Līgumi piedāvā elastīgu un diferencētu integrāciju sekundāro tiesību aktu līmenī, izmantojot pastiprinātas un strukturētas sadarbības instrumentus, kuri būtu jāpiemēro tikai ierobežotam politikas jomu skaitam, vienlaikus nodrošinot iekļautību, lai šajā sadarbībā varētu iesaistīties visas dalībvalstis; tā kā divdesmit gadus pēc tās ieviešanas pastiprinātās sadarbības radītais iespaids joprojām ir nenozīmīgs; tā kā pastiprinātā sadarbība ir piemērota trijos gadījumos, proti, attiecībā uz kopīgiem noteikumiem par tiesību aktiem, kas piemērojami dažādu valstspiederību cilvēku šķiršanās lietās, vienota spēka Eiropas patenta un finanšu darījuma nodokļa (*FTT*) ieviešanu; tā kā pastiprinātā sadarbība ir jāizmanto kā pirmais pakāpiens virzībā uz politikas jomu, piemēram, kopīgās drošības un aizsardzības politikas (*KDAP*), turpmāku integrāciju, nevis kā rīks “à la carte” risinājumu veicināšanai;
- I. tā kā Kopienas metode ir jā saglabā un to nedrīkst apdraudēt starpvaldību risinājumi, turklāt tas attiecas pat uz jomām, kurās ne visas dalībvalstis atbilst līdzdalības nosacījumiem;
- J. tā kā, kaut arī euro ir Savienības valūta (*LES* 3. panta 4. punkts), Apvienotā Karaliste saņēma atbrīvojumu no pievienošanās (*Protokols Nr. 15*), Dānijai ir tiesības izmantot konstitucionālu atbrīvojumu (*16. protokols*), Zviedrija ir pārtraukusi ievērot euro konverģences kritērijus, bet attiecībā uz Grieķiju Eiropadomē atklāti apspriesta iespēja, ka šī valsts varētu atstāt vienotās valūtas zonu; tā kā visām dalībvalstīm ir pienākums ieviest vienoto valūtu, tiklīdz tās ir sasniegušas visus noteiktos kritērijus, kaut arī nav izstrādāts pievienošanās grafiks dalībvalstīm, kas pievienojas eurozonai pēc euro ieviešanas;
- K. tā kā Apvienotajai Karalistei un Īrijai dotas tiesības nepiedalīties attiecībā uz Šengenas zonu, personu brīvu pārvietošanos un no tās izrietošo iekšējo robežu kontroles atcelšanu, kas oficiāli integrēta Līgumos; tā kā četras citas dalībvalstis arī nepiedalās,

bet tām būtu pienākums to darīt, savukārt iespēja piedalīties tika piešķirta trīs valstīm ārpus Eiropas Savienības; tā kā šī sadrumstalotība ne tikai neļauj pilnībā atcelt kontroli uz dažām atlikušajām iekšējām robežām, bet arī rada grūtības izveidot patiesu iekšējo tirgu un pilnībā integrētu brīvības, drošības un tiesiskuma telpu; atgādina, ka visām dalībvalstīm kā mērķis būtu jāsaglabā integrācija Šengenas zonā;

- L. tā kā atsevišķām valstīm piešķirtā iespēja nepiedalīties apdraud Savienības tiesību vienveidīgu piemērošanu, rada pārmērīgu sarežģītību pārvaldībā, apdraud Savienības kohēziju un mazina tās iedzīvotāju solidaritāti;
- M. tā kā kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā Eiropadome ir palielinājusi savu lomu, turklāt šo procesu vēl vairāk paātrināja ekonomikas, finanšu, migrācijas un drošības krīzes, un tagad tā nodarbojas arī ar ikdienas pārvaldību, pieņemot starpvaldību instrumentus ārpus ES struktūrām, lai gan tās uzdevums nav pildīt likumdošanas funkcijas, bet gan rosināt Savienības attīstību un noteikt vispārējos politiskos virzienus un prioritātes (LES 15. panta 1. punkts);
- N. tā kā, paļaujoties uz vienprātību Eiropadomē un Eiropadomei nespējot šādu vienprātību panākt, ārpus ES juridiskā regulējuma ir pieņemti tādi starpvaldību instrumenti kā Eiropas Stabilizācijas mehānisms (ESM) un Līgums par stabilitāti, koordināciju un pārvaldību ekonomiskajā un monetārajā savienībā (*TSCG* jeb fiskālais pakts); tā kā tas pats attiecas uz vienošanos ar Turciju par Sīrijas bēgļu krīzi;
- O. tā kā, lai gan *TSCG* 16. pantā ir paredzēts, ka piecu gadu laikā no tā spēkā stāšanās dienas (līdz 2018. gada 1. janvārim) jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai fiskālo pakta integrētu Savienības tiesiskajā regulējumā, un līdzīgi noteikumi ir iekļauti Starpvaldību nolīgumā par iemaksu pārskaitīšanu uz vienoto neregulējuma fondu un to kopīgošanu, ir skaidrs, ka eurozonas noturību, tostarp banku savienības izveides pabeigšanu, nevar panākt bez turpmākiem fiskālās padziļināšanas pasākumiem kopā ar uzticamāka, efektīvāka un demokrātiskāka pārvaldības veida ieviešanu;
- P. tā kā jauna pārvaldības sistēma paredz, ka Komisija kļūst par patiesu valdību, kura ir atbildīga Parlamenta priekšā un kurai ir dotas iespējas izstrādāt un īstenot kopējas fiskālās un makroekonomikas politikas virzienus, kuri eurozonai ir nepieciešami, un kas ir jānodrošina ar atbilstīgām kases funkcijām un tās uzdevumu mērogam atbilstošu budžetu; tā kā šajā nolūkā papildus pasākumiem spēkā esošo primāro tiesību aktu ietvaros jāveic arī Lisabonas līguma reforma;
- Q. tā kā šajā sakarībā nepieciešama arī visas Eiropas Savienības finanšu resursu reforma un modernizācija; tā kā nolīgums par pašreizējo daudzgadu finanšu shēmu (DFS) tika panākts vien pēc ilgām un grūtām sarunām, un kopā ar to tika pieņemts lēmums izveidot Augsta līmeņa grupu Savienības pašu resursu jautājumos, kam jāsniedz ziņojums 2016. gadā; tā kā pašreizējā DFS būtiski ierobežo Savienības finanšu un politisko autonomiju, jo lielāko daļu ieņēmumu veido dalībvalstu iemaksas, un attiecībā uz lielu daļu izdevumu jau iepriekš ir noteikts, ka tie atgriezīsies pie tām pašām dalībvalstīm; tā kā uz NKPNKI balstītas valstu iemaksas ir kļuvušas par nesalīdzināmi lielāko daļu no ieņēmumiem;
- R. tā kā pašreizējā DFS salīdzinājumā ar iepriekšējo nominālā izteiksmē ir vājāka, bet apstākļi prasa lielus budžeta līdzekļus, lai palīdzētu bēgļiem un stimulētu ekonomikas izaugsmi, sociālo kohēziju un finansiālo stabilitāti;

- S. tā kā prasība pēc vienprātības nodokļu politikas jomā kavē vēršanos pret Eiropas Savienībā pastāvošajām nodokļu oāzēm un dalībvalstu kaitniecisku nodokļu politiku; tā kā daudzas no šīm darbībām kropļo iekšējā tirgus funkcionēšanu, apdraud dalībvalstu ieņēmumus un galu galā pārceļ slogu uz iedzīvotāju un MVU pleciem;
- T. tā kā Eiropas Savienība ir konstitucionāla sistēma, kas balstās uz tiesiskumu; tā kā Līgumi ir jāmaina, lai saskaņā ar pilnvaru nošķiršanas principu Eiropas Savienības Tiesai (EST) piešķirtu jurisdikciju pār visiem ES tiesību aspektiem;
- U. tā kā ES ir dibināta, arī pamatojoties uz vērtībām, kas respektē cilvēka cieņu, brīvību, demokrātiju, vienlīdzību, tiesiskumu un cilvēktiesības, tostarp minoritāšu tiesības; tā kā pašreizējie ES instrumenti ir izrādījušies nepietiekami, lai novērtētu šo principu pārkāpumus, ko izdarījušas dalībvalstis, un piemērotu par tiem sankcijas; tā kā pārkāpuma procedūras, kas sāktas saistībā ar konkrētiem dalībvalstu tiesību aktiem vai darbībām, ar kurām tiek pārkāpti ES tiesību akti, ir nepietiekamas, lai vērstos pret ES pamatvērtību sistemātisku pārkāpšanu; tā kā saskaņā ar LES 7. panta 1. punktu Padomei ir jārīkojas ar četru piektdaļu tās locekļu balsu vairākumu, lai konstatētu drošu varbūtību, ka kāda dalībvalsts varētu nopietni pārkāpt pamatvērtības, un saskaņā ar LES 7. panta 2. punktu Eiropadomei ir jārīkojas vienprātīgi, lai konstatētu nopietnu vairākkārtēju pārkāpumu; tā kā tādējādi nav ticis izmantots ne LES 7. panta 1. punktā paredzētais preventīvais pasākums, ne 7. panta 2. un 3. punktā paredzētais sankciju mehānisms;
- V. tā kā ES, šķiet, spēj daudz vairāk ietekmēt politikas nostādnes pamattiesību, tiesiskuma un korupcijas novēršanas jomā, kamēr valstis vēl tikai kandidē uz dalību Savienībā; tā kā tiesiskuma mehānisms būtu vienlīdz spēcīgi jāpiemēro visās dalībvalstīs;
- W. tā kā šī pārskatīšana ir vajadzīga arī tāpēc, lai līdzsvarotu un būtiski atjauninātu Savienības darbību, panākot mazāk birokrātisku regulāciju un efektīvāku politikas veidošanu, kas būtu tuvāka iedzīvotāju vajadzībām; tā kā Savienībai ir vajadzīgas attiecīgas kompetences, lai panāktu virzību dažu apstiprināto mērķu sasniegšanā, piemēram, vienotā tirgus, tostarp enerģētikas savienības, izveides pabeigšanā, sociālās kohēzijas un pilnīgas nodarbinātības nodrošināšanā, migrācijas un patvēruma jautājumu taisnīgā un kopīgā pārvaldībā, kā arī iekšējās un ārējās drošības politikas īstenošanā;
- X. tā kā sistemātiska dialoga ar pilsoniskās sabiedrības organizācijām veidošana un sociālā dialoga stiprināšana visos līmeņos saskaņā ar LESD 11. pantā noteikto principu ir svarīgi, lai pārvarētu eiro skepticismu un atkārtoti apstiprinātu Eiropas solidaritātes dimensijas, sociālās kohēzijas un iekļaujošas līdzdalības demokrātijas nozīmi, ar ko tiek papildināta pārstāvības demokrātija;
- Y. tā kā pēdējo desmit gadu laikā ir ievērojami pasliktinājusies drošības situācija Eiropā, it īpaši tās kaimiņreģionos — neviena dalībvalsts vairs nespēj viena pati garantēt savu iekšējo un ārējo drošību;
- Z. tā kā Eiropas aizsardzības spēju samazināšanās ir ierobežojusi tās spēju panākt stabilitāti tuvākajos pierobežas reģionos; tā kā minētais ir cieši saistīts ar mūsu ASV sabiedroto nevēlēšanos iesaistīties, ja Eiropa nav gatava uzņemt savu daļu atbildības; tā kā būtu jāstiprina ES aizsardzības politika un jāizveido vispusīga ES un NATO partnerība, vienlaikus radot Savienībai iespēju operācijās ārvalstīs darboties autonomi galvenokārt, lai stabilizētu tās kaimiņu reģionus; tā kā tas nozīmē, ka ir vajadzīga

intensīvāka dalībvalstu sadarbība, kā arī to aizsardzības spēju daļēja integrācija Eiropas aizsardzības kopienā, abiem procesiem notiekot saskaņā ar jaunu Eiropas drošības stratēģiju;

- AA. tā kā nav īstenota neviena no Lisabonas līgumā paredzētajām pārejas klauzulām Savienības pārvaldības racionalizēšanai, un ir maz ticams, ka pašreizējos apstākļos tas varētu notikt; tā kā — tieši pretēji — saistībā ar Eiropadomes 2009. gada 18. un 19. jūnija lēmumu par Komisijas locekļu skaita samazināšanu, kā paredzēts Lisabonas līgumā, uzreiz tika izmantota izņēmuma klauzula;
 - AB. tā kā Eiropas Parlamenta 2014. gada vēlēšanu rezultātā pirmo reizi tika tieši izvirzīta Komisijas priekšsēdētāja amata kandidatūra; tā kā tomēr pilsoņi diemžēl nevarēja balsot par kandidātiem tieši; tā kā būtu vēl vairāk jāstiprina Eiropas Parlamenta vēlēšanu pārnacionālā daba, ieviešot skaidru juridisko pamatu, lai nodrošinātu to, ka šī jaunā sistēma tiek saglabāta un pilnveidota; tā kā turklāt pilsoņi tik tikko spēj izprast Komisijas priekšsēdētāja un Eiropadomes priekšsēdētāja savstarpējās attiecības;
 - AC. tā kā nepieciešamība reformēt Savienību ir krasi palielinājusies pēc balsojuma Apvienotajā Karalistē notikušajā referendumā par izstāšanos no Eiropas Savienības; tā kā sarunās par kārtību attiecībā uz AK izstāšanos ir jāņem vērā arī tās turpmākās attiecības ar Savienību; tā kā šī vienošanās jāpanāk sarunās saskaņā ar LESD 218. panta 3. punktu, un Savienības vārdā tā jānoslēdz Padomei, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu pēc tam, kad saņemta Eiropas Parlamenta piekrišana; tā kā tādēļ Parlaments būtu pilnībā jāiesaista visā sarunu procesā;
 - AD. tā kā Apvienotās Karalistes izstāšanās radītu iespēju samazināt Savienības sarežģītību un noskaidrot, ko īsti nozīmē dalība Savienībā; tā kā turpmāk ES attiecībām ar kaimiņos esošajām trešām valstīm (Apvienoto Karalisti, Norvēģiju, Šveici, Turciju, Ukrainu u. c.) būs vajadzīga skaidra struktūra; tā kā Savienības dibinātāji savulaik jau bija paredzējuši sava veida asociētās valsts statusu;
 - AE. tā kā šajā svarīgajā jautājumā Eiropas Parlamentam Līgumos ir paredzētas sešas konkrētas prerogātas, proti: tiesības ierosināt grozījumus Līgumos (LES 48. panta 2. punkts), tiesības sniegt atzinumu Eiropadomei par grozījumiem Līgumos (LES 48. panta 3. punkta pirmā daļa), tiesības pieprasīt sasaukt Konventu pretēji Eiropadomes viedoklim (LES 48. panta 3. punkta otrā daļa), tiesības sniegt atzinumu par Eiropadomes lēmumu pilnībā vai daļēji grozīt LESD trešās daļas noteikumus (LES 48. panta 6. punkta otrā daļa), tiesības ierosināt Parlamenta vietu pārdali pirms nākamajām vēlēšanām (LES 14. panta 2. punkts) un tiesības ierosināt vienotu vēlēšanu procedūru (LESD 223. panta 1. punkts),
 - AF. tā kā ir jā saglabā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas (EESK) un Reģionu komitejas (RK) kā pilsoniskās sabiedrības organizāciju un reģionālo un vietējo dalībnieku institucionālo pārstāvju loma, ņemot vērā to, ka to izstrādātie atzinumi palielina politikas veidošanas un likumdošanas procesu demokrātisko leģitimitāti;
 - AG. tā kā nepārprotami lielākā daļa Savienības reģionālo un vietējo pašvaldību ar Reģionu komitejas starpniecību ir konsekventi paudušas labvēlīgu nostāju attiecībā uz integrētāku ES, kurā tiek nodrošināta efektīva pārvaldība,
1. uzskata, ka ir pagājis laiks, kad krīžu vadība bija veicama, izmantojot *ad hoc* lēmumus

un pakāpeniskus risinājumus, jo to rezultātā bieži vien tiek pieņemti nepietiekami un novēloti pasākumi; pauž pārliecību, ka ir pienācis laiks pamatīgi izvērtēt to, kā novērst trūkumus Eiropas Savienības pārvaldībā, veicot Lisabonas līguma visaptverošu un padziļinātu pārskatīšanu; uzskata, ka īstermiņa un vidēja termiņa risinājumi var tikt rasti, pa to laiku pilnībā izmantojot spēkā esošo Līgumu potenciālu;

2. norāda, ka Savienības reformu virzienam vajadzētu būt tās modernizācijai, ieviešot jaunus instrumentus un jaunas un efektīvas Eiropas spējas un padarot lēmumu pieņemšanas procesus demokrātiskākus, nevis pieļaujot renacionalizāciju ar starpvaldību sistēmas nostiprināšanu;
3. uzsver neseno Eiropas aptauju liecināto, ka pretēji plaši izplatītam uzskatam ES iedzīvotāji joprojām pilnībā apzinās, cik svarīgi ir patiesi Eiropas risinājumi un atbalsta tos¹, jo īpaši drošības, aizsardzības un migrācijas jomā;
4. ar bažām atzīmē to, ka veidojas dalībvalstu apakšgrupas, kuras apdraud Savienības vienotību, radot pārredzamības trūkumu un mazinot iedzīvotāju uzticēšanos; uzskata, ka diskusijām par Savienības nākotni piemērotais formāts ir visas 27 ES dalībvalstis; uzsver, ka nebūtu produktīvi sašķelt diskusijas dažādos formātos vai dalībvalstu grupās;
5. uzsver, ka Līgumu visaptverošu demokrātisku reformu var panākt tikai, analizējot ES nākotni un vienojoties par redzējumu attiecībā uz pašreizējo Eiropas iedzīvotāju paaudzi un nākamajām paaudzēm, un šī procesa rezultātā sasaucot Konventu, kas garantētu iekļautību, Konventa sastāvā apvienojot valstu parlamentu, visu dalībvalstu valdību, Komisijas, Eiropas Parlamenta un tādu ES konsultatīvo struktūru kā Reģionu komiteja un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja pārstāvjus, kā arī nodrošinātu pienācīgu platformu šādi analīzei un Eiropas pilsoņu un pilsoniskās sabiedrības iesaistei;

Darīt galu attieksmei “Eiropa à la carte”

6. pauž nožēlu par to, ka katru reizi, kad Eiropadome nolemj izmantot starpvaldību metodes un apiet Līgumos paredzēto Kopienas vai Savienības metodi, ne tikai tiek samazināta politikas veidošanas efektivitāte, bet arī aizvien vairāk sarūk pārredzamība, demokrātiskā pārskatatbildība un kontrole; uzskata, ka diferencētu virzību var pieļaut tikai kā pagaidu risinājumu ceļā uz efektīvāku un integrētāku ES politikas veidošanu;
7. uzskata, ka Savienības metode ir vienīgā demokrātiskā likumdošanas metode, kas nodrošina visu interešu, jo īpaši Eiropas interešu, ņemšanu vērā; ar Savienības metodi saprot likumdošanas procedūru, kurā Komisija, pildot savu izpildvaras kompetenci, ierosina tiesību aktus, Parlaments un Padome, kas pārstāv attiecīgi dalībvalstu pilsoņus un valstis, pieņem kopīgu lēmumu ar balsu vairākumu, bet prasība par vienprātību lēmumu pieņemšanā kļūst par absolūtu izņēmumu, un Eiropas Savienības Tiesa īsteno pārraudzību un nodrošina pilnīgu tiesisko kontroli; uzstāj, ka Savienības metode būtu jāievēro pat steidzamos gadījumos;
8. šajos apstākļos uzskata par svarīgu apliecināt uzticību apņēmībai veidot vēl ciešāku Eiropas tautu savienību (LES 1. pants), lai mazinātu jebkādas dezintegrācijas tendences,

¹ Eiropas aptauja Nr. 84 un Eiropas Parlamenta pasūtītā 2016. gada jūnija īpašā aptauja.

un vēlreiz uzsvērt ES morālo, politisko un vēsturisko sūtību un tās konstitucionālo raksturu;

9. ierosina samazināt prasības attiecībā uz pastiprinātās un strukturētās sadarbības izveidi, tostarp prasību par minētajā sadarbībā iesaistīto dalībvalstu skaita minimumu;
10. ierosina nākamajā Līgumu pārskatīšanā atrisināt problēmu ar pašreizējo nesakārtoto diferenciāciju, likvidējot vai vismaz krasi samazinot iespējas nepiedalīties, iespējas piedalīties un izņēmumus, kas atsevišķām dalībvalstīm tiek piešķirti attiecībā uz ES primārajiem tiesību aktiem;
11. iesaka definēt un attīstīt partnerības jēdzienu, lai izveidotu ap ES partneru loku, kuru veidotu valstis, kas nevar vai negrib pievienoties Savienībai, bet tomēr vēlas uzturēt ciešas attiecības ar ES; uzskata, ka šādās attiecībās kā papildelements būtu jāparedz pienākumi, kas atbilstu attiecīgajām tiesībām, piemēram, finanšu ieguldījumu un — vēl svarīgāk — Savienības pamatvērtību un tiesiskuma ievērošanu;
12. uzskata, ka būtu jā saglabā vienota iestāžu sistēma, lai sasniegtu Savienības kopīgos mērķus un garantētu visu pilsoņu un dalībvalstu līdztiesības principa ievērošanu;

Apvienotās Karalistes izstāšanās no Eiropas Savienības

13. norāda, ka šis jaunais partnerības veids varētu būt viens no iespējamiem risinājumiem, lai ņemtu vērā Apvienotās Karalistes pilsoņu lielākās daļas pausto vēlmi izstāties no ES; uzsver, ka Apvienotās Karalistes kā vienas no lielākajām dalībvalstīm un lielākās valsts, kas ir ārpus eurozonas, izstāšanās ietekmē Savienības spēku un institucionālo līdzsvaru;
14. atkārtoti apstiprina, ka Savienības konstitucionālie elementi, jo īpaši vienotā tirgus integritāte un tas, ka to nevar nošķirt no četrām Savienības pamatbrīvībām (personu brīvas pārvietošanās un kapitāla, preču un pakalpojumu brīvas aprites), ir Savienības būtiski nedalāmi pīlāri tāpat kā likuma vara, ko garantē Eiropas Savienības Tiesa; atkārtoti apstiprina, ka sarunās par Apvienotās Karalistes izstāšanos no Savienības šo konstitucionālo vienotību nevar sagraut;
15. ņemot vērā Apvienotās Karalistes pilsoņu izvēli izstāties no ES, prasa pārvietot Eiropas Banku iestādes un Eiropas Zaļu aģentūras mītnes, kas atrodas Londonā, uz kādu citu dalībvalsti;

Jauna ekonomikas pārvaldība ekonomikas izaugsmei, sociālajai kohēzijai un finansiālajai stabilitātei

16. pauž nopietnas bažas par aizvien lielākajām ekonomiskajām un sociālajām atšķirībām un ekonomisko reformu un finanšu stabilitātes trūkumu ekonomiskajā un monetārajā savienībā (EMS), kā arī tautsaimniecības konkurētspējas mazināšanos daudzās dalībvalstīs, ko jo īpaši ir radījis tas, ka nav izveidota kopīga fiskālā un ekonomikas politika; tādēļ uzskata, ka kopīgajai fiskālajai un ekonomikas politikai būtu jāklūst par Savienības un dalībvalstu dalīto kompetenci;
17. uzskata, ka ne Stabilitātes un izaugsmes pakts, ne saistību nepārņemšanas klauzula (LESD 125. pants) savā pašreizējā veidolā diemžēl nespēj sasniegt plānotos mērķus; uzskata, ka ES ir jānoraida mēģinājumi atgriezties pie protekcionistiskas nacionālpolitikas un nākotnē būtu jāturpina darboties kā atvērtai ekonomikai; brīdina,

ka to nevar panākt, nojaucot sociālo modeli;

18. turklāt norāda, ka pašreizējā sistēma nenodrošina pietiekamu katras valsts atbildību par tai adresētajiem ieteikumiem; šajā sakarībā pauž ieinteresētību par konsultatīvās Eiropas Fiskālās padomes piedāvāto potenciālu un turpmāko misiju sniegt Komisijai konsultācijas par fiskālās politikas risinājumiem, kas būtu piemēroti eurozonai kopumā;
19. apzinās, ka ir jāpārskata daudzu ES nesen veikto krīzes pārvarēšanas pasākumu efektivitāte un primārajos tiesību aktos jākodificē vairākas lēmumu pieņemšanas procedūras, kā arī ir jānostiprina jaunās finanšu nozares regulējuma sistēmas juridiskais pamats; piekrist piecu priekšsēdētāju ziņojumā paustajam viedoklim, ka atklātā koordinācijas metode kā Eiropas ekonomikas stratēģijas pamats nedarbojas;
20. tādēļ ierosina papildus stabilitātes un izaugsmes paktam parastajā likumdošanas procedūrā kā tiesību aktu pieņemt konverģences kodeksu, kurā tiktu noteikti konverģences mērķi (nodokļu, darba tirgus, investīciju, produktivitātes, sociālās kohēzijas, publisko administratīvo un labas pārvaldības spēju jomā); uzstāj, ka ekonomikas pārvaldības satvarā konverģences kodeksa ievērošanai vajadzētu būt priekšnosacījumam pilnīgai dalībai attiecībā uz eurozonas fiskālo kapacitāti, un katrai dalībvalstij būtu jāierosina priekšlikumi par to, kā sasniegt konverģences kodeksa kritērijus; uzsver, ka standartus un fiskālos stimulus nosaka Parlamenta rezolūcijā par eurozonas budžeta kapacitāti;
21. uzskata, ka spēcīga sociālā dimensija ir vispusīgas EMS neatņemama daļa un ka LESD 9. pants pašreizējā redakcijā nav pietiekams pamats, kas garantētu pienācīgu līdzsvaru starp sociālajām tiesībām un ekonomisko brīvību; tādēļ prasa šīs tiesības noteikt par līdzvērtīgām un aizsargāt dialogu starp sociālajiem partneriem;
22. prasa iekļaut Līgumu par stabilitāti, koordināciju un pārvaldību ekonomiskajā un monetārajā savienībā (fiskālo paktu) ES tiesiskajā regulējumā, kā arī Savienības tiesībās ietvert ESM un vienotā noregulējuma fondu, pamatojoties uz to īstenošanas vispusīgu novērtējumu un īstenojot attiecīgu Parlamenta demokrātisku pārraudzību, lai nodrošinātu, ka tie, kas sniedz ieguldījumu šajos mehānismos, ir atbildīgi par kontroli un pārskatatbildību; prasa arī turpināt attīstīt fiskālā pakta 13. pantā paredzēto starpparlamentu konferenci, lai vajadzības gadījumā ļautu rīkot būtiskas un savlaicīgas EP un valstu parlamentu diskusijas;
23. uzskata, ka, lai stiprinātu finanšu stabilitāti, mazinātu pārrobežu asimetriskus un simetriskus satricinājumus un ekonomikas lejupslīdes ietekmi un nodrošinātu pienācīgu investīciju līmeni, eurozonai ir vajadzīgas fiskālās spējas, kas balstītos uz patiesiem pašu resursiem, un Eiropas kase ar spēju aizņemties; norāda, ka šī kase būtu jāiekļauj Komisijā un tai vajadzētu tikt pakļautai Parlamenta un Padomes demokrātiskai kontrolei un prasībai par pārskatatbildību;
24. norāda, ka atbildība ir izšķiroši svarīga ekonomiskās un monetārās savienības (EMS) darbībai, un tāpēc ir vajadzīgas spēcīgākas pārvaldības funkcijas, nekā to šobrīd nodrošina Komisija un/vai Eurogrupa, kā arī ir jāveic pilnīgas demokrātiskas pārbaudes un jānodrošina līdzsvars, iesaistot Eiropas Parlamentu visos ar EMS saistītos aspektos; uzskata, ka paralēli, lai uzlabotu atbildības uzņemšanos, pārskatatbildība ir jānodrošina līmenī, kurā tiek pieņemti vai īstenoti lēmumi — valstu parlamentiem rūpīgi pārbaudot valstu valdības, bet Eiropas Parlamentam rūpīgi pārbaudot Eiropas izpildvaru;

25. tādēļ aicina izpildvaras funkciju koncentrēt Komisijā, izveidojot ES finanšu ministra amatu un nodrošinot Komisijai spēju formulēt un īstenot kopēju ES ekonomikas politiku, apvienojot makroekonomiskos, fiskālos un monetāros instrumentus, ko vēl papildinātu arī eurozonas budžeta kapacitāte; finanšu ministram vajadzētu būt atbildīgam par ESM un citu kopīgo instrumentu, tostarp budžeta kapacitātes, darbību, un būt vienīgajam eurozonas ārējam pārstāvim starptautiskajās organizācijās, jo īpaši finanšu nozarē;
26. uzskata par nepieciešamu finanšu ministram piešķirt atbilstīgas pilnvaras iejaukties, lai uzraudzītu konverģences kodeksa ievērošanu, un pilnvaras izmantot iepriekšminētos fiskālos stimulus;
27. uzskata par nepieciešamu, neskarot Eiropas Centrālo banku sistēmas uzdevumus, ļaut Eiropas Stabilizācijas mehānismam darboties tiešā Eiropas Centrālās bankas uzraudzībā kā pirmajam pēdējās instances aizdevējam attiecībā ar finanšu iestādēm; tādēļ arī uzskata, ka Eiropas Centrālajai bankai ir vajadzīgas pilnvērtīgas federālo rezervju pilnvaras, vienlaikus saglabājot savu neatkarību;
28. visbeidzot aicina pakāpeniski, bet pēc iespējas ātrāk pabeigt banku savienības un kapitāla tirgu savienības izveidi, pamatojoties uz paātrinātu grafiku;
29. uzskata, ka ir jāatceļ prasība par vienprātību attiecībā uz dažām darbībām nodokļu jomā, lai ļautu ES aizsargāt iekšējā tirgus taisnīgu un nekavētu darbību un izvairīties no dalībvalstu īstenotas kaitnieciskas nodokļu politikas; prasa noteikt cīņu pret krāpšanu nodokļu jomā, nodokļu apiešanu un nodokļu oāzēm par būtisku Eiropas Savienības mērķi;

Jauni uzdevumi

30. atzīst, ka no ģeopolitiskā, ekonomiskā un vides aspekta ir nepieciešams izveidot patiesu Eiropas Enerģētikas savienību; uzsver, ka klimata pārmaiņas ir viens no svarīgākajiem globālajiem uzdevumiem, kas ES jārisina; uzsver — lai nodrošinātu veiksmīgu kopīgas politikas īstenošanu nepiesārņojošu un atjaunojamu energoresursu enerģijas politikas jomā, papildus nepieciešamībai pilnībā ratificēt un īstenot Parīzes nolīgumu un saistošu ES klimata jomas mērķu un darbību pielāgošanai ir jāgroza ierobežojums, ka ES politika nedrīkst ietekmēt dalībvalsts tiesības paredzēt nosacījumus savu energoresursu izmantošanai, izvēlēties kādu no energoavotiem, kā arī noteikt savas energoapgādes struktūru (LESD 194. panta 2. punkts);
31. uzsver, ka jaunu un atjaunojamu energoresursu izstrāde būtu jāiekļauj Līgumos kā primārais mērķis gan Savienībai, gan dalībvalstīm;
32. atzīmē, ka Līgumi paredz plašas iespējas izveidot humānu, pienācīgi funkcionējošu migrācijas pārvaldības sistēmu, tostarp Eiropas robežu un krasta apsardzi, un atzinīgi vērtē šajā jautājumā panākto progresu; tomēr uzskata, ka Līgumi, it īpaši LESD 79. panta 5. punkts, ir pārāk ierobežojoši attiecībā uz citiem migrācijas aspektiem, it īpaši attiecībā uz patiesas Eiropas sistēmas izveidi likumīgas migrācijas jomā; uzsver, ka turpmākajā ES migrācijas sistēmā ir jāveido sinerģijas starp tās sniegto ārvalstu palīdzību un īstenoto ārpolitiku un jāvienādo valstu kritēriji patvēruma piešķiršanai un darba tirgus pieejamības nodrošināšanai; uzstāj, ka robežkontroles, nolīgumu ar trešām valstīm, tostarp sadarbības atpakaļuzņemšanas un atgriešanas jautājumos, un patvēruma

un migrācijas politikas īstenošanā ir vajadzīga Parlamenta demokrātiska kontrole, un ka valsts drošību nevar izmantot kā ieganstu tam, lai izvairītos no Eiropas mēroga rīcības;

33. ņemot vērā terorisma draudu intensitāti, uzskata par nepieciešamu uzlabot ES spējas cīņā pret terorismu un starptautisko organizēto noziedzību; uzsver, ka līdzās labākai koordinācijai starp kompetentajām iestādēm un aģentūrām dalībvalstīs, Eiropalam un *Eurojust* būtu jāpiešķir patiesas izmeklēšanas un kriminālvajāšanas pilnvaras un spējas, iespējams pārveidojot šīs iestādes par patiesu Eiropas Izmeklēšanas un pretterorisma biroju, ko pienācīgi kontrolētu Parlaments;
34. secina, ka dažādie Eiropas teritorijā veiktie teroristu uzbrukumi ir apliecinājuši to, ka labāku drošību varētu panākt, ja tā neatrastos dalībvalstu ekskluzīvā kompetencē; tādēļ ierosina šajā jomā izmantot dalītu kompetenci, lai veicinātu tiesu varas kontrolei pakļautas Eiropas izmeklēšanas un izlūkošanas spējas izveidi Eiropola ietvaros; norāda, ka tikmēr saskaņā ar LESD 73. pantu nekas nekavē dalībvalstis izveidot šāda veida sadarbību savu dienestu starpā;

Ārpolitikas nostiprināšana

35. pauž nožēlu, ka Parlamenta 2017. gada 16. februāra rezolūcijā par Eiropas Savienības darbības uzlabošanu, izmantojot Lisabonas līguma piedāvāto potenciālu, nācies secināt, ka ES nav izdevies sasniegt vairāk, attīstot savu spēju pieņemt un ieviest kopēju ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP); atzīmē, ka centieni sākt īstenot kopēju drošības un aizsardzības politiku nav bijusi īpaši sekmīgi, jo īpaši attiecībā uz izmaksu un pienākumu sadali;
36. norāda, ka, tikai pastiprinot kopējo ārpolitiku un drošības politiku, ES var nopietni reaģēt uz jaunajiem drošības apdraudējumiem un izaicinājumiem un tādējādi cīnīties pret terorismu un nodrošināt mieru, stabilitāti un kārtību savās kaimiņvalstīs;
37. uzskata, ka Komisijas priekšsēdētāja vietniece / Savienības augstā pārstāve būtu jāieceļ par ES ārlietu ministri un jāatbalsta viņas centienos kļūt par galveno Eiropas Savienības ārējo pārstāvi starptautiskajos forumos, jo īpaši ANO līmenī, vienlaikus uzsverot, ka varētu un vajadzētu vēl vairāk darīt arī Lisabonas līguma ietvaros, tostarp attiecībā uz to noteikumu izmantošanu, kuri paredz rīcību ar kvalificēta vairākuma balsojumu; uzskata, ka ārlietu ministram vajadzētu būt iespējai iecelt politiskus vietniekus; ierosina pārskatīt pašreizējā Eiropas Ārējās darbības dienesta darbību, tostarp arī nepieciešamību pēc atbilstīgiem budžeta līdzekļiem;
38. uzsver, ka ir nepieciešams strauji izveidot Eiropas aizsardzības savienību, lai nostiprinātu ES teritorijas aizsardzību, kas stratēģiskā partnerībā ar NATO ļautu Savienībai rīkoties autonomi operācijās ārvalstīs, galvenokārt, lai stabilizētu kaimiņvalstis un tādējādi uzlabotu ES kā pašas aizsardzības un drošības sniedzējas lomu saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu principiem; vērš uzmanību uz Francijas un Vācijas 2016. gada septembra iniciatīvu, kā arī Itālijas 2016. gada augusta iniciatīvu, kas sniedza lietderīgu ieguldījumu šā jautājuma risināšanā; uzsver, ka Eiropas Parlaments ir pilnībā jāiesaista visos EAS izveides posmos un tam ir jāpiešķir tiesības sniegt piekrišanu attiecībā uz operāciju īstenošanu ārvalstīs; ņemot vērā Eiropas aizsardzības savienības nozīmi, Līgumos būtu konkrēti jāparedz iespēja tādu izveidot; turklāt papildus Eiropas Ārējās darbības dienestam būtu jāizveido Aizsardzības ģenerāldirektorāts, kas būtu atbildīgs par kopējās drošības un aizsardzības politikas

iekšējiem aspektiem;

39. uzsver nepieciešamību palielināt kopējai ārpolitikai un drošības politikai iezīmētos resursus, lai nodrošinātu to, ka izmaksas, ko rada kopējās drošības un aizsardzības politikas vai Eiropas aizsardzības savienības satvarā īstenotas militārās operācijas, tiek sadalītas taisnīgāk;
40. ierosina KĀDP atbalstam izveidot Eiropas Izlūkošanas biroju;

Pamattiesību nodrošināšana

41. atkārtoti norāda, ka Komisija ir Līgumu un LES 2. pantā minēto Savienības vērtību ievērošanas uzraudzītāja; secina, ka, ņemot vērā Savienības vērtību dažādos iespējamajos pārkāpumus vairākās dalībvalstīs, pašreizējā LES 7. pantā paredzētā procedūra ir nepilnīga un apgrūtināša;
42. uzsver to, ka ES pamatvērtību ievērošana un sargāšana ir Eiropas Savienības kā uz vērtībām balstītas kopienas pamatakmens un ka šīs vērtības vieno dalībvalstis;
43. ierosina izdarīt grozījumus LESD 258. pantā, lai nepārprotami ļautu Komisijai piemērot sistēmiska pārkāpuma darbību pret dalībvalstīm, kas pārkāpj pamatvērtības; jēdziens “sistēmiska pārkāpuma darbība” nozīmē to, ka tiek apvienotas atsevišķas savstarpēji saistītas pārkāpuma darbības, kas liecina par to, ka dalībvalsts nopietni un vairākkārtīgi pārkāpj LES 2. panta noteikumus;
44. grozot LESD 258. un 259. pantu, ierosina paplašināt to fizisko un juridisko personu tiesības, kuras ir tieši un personīgi skartas kādā lietā, kas iesniegta Eiropas Savienības Tiesā par iespējamiem Pamattiesību hartas pārkāpumiem, ko izdarījušas ES iestādes vai dalībvalsts;
45. iesaka atcelt Pamattiesību hartas 51. pantu, kā arī pārveidot Hartu par Savienības tiesību hartu;
46. turklāt uzskata, ka pilsoņu vajadzībām būtu jārada vairāk līdzdalības demokrātijas instrumentu Savienības līmenī; tādēļ ierosina izvērtēt iespēju ieviest Līgumos noteikumus attiecībā uz ES līmeņa referendumu par jautājumiem, kas saistīti ar Savienības darbībām un politikas nostādņēm;

Vairāk demokrātijas, pārredzamības un pārskatatbildības

47. ierosina pārveidot Komisiju par Savienības galveno izpildvaras iestādi jeb valdību, ar mērķi stiprināt Savienības metodi, palielināt pārredzamību un uzlabot Eiropas Savienības līmenī veiktās darbības efektivitāti un lietderīgumu;
48. atkārtoti aicina būtiski samazināt atjauninātās Komisijas skaitlisko sastāvu un tās priekšsēdētāja vietnieku skaitu samazināt līdz diviem: finanšu ministrs un ārlietu ministrs; ierosina tādā pašā veidā samazināt Revīzijas palātas skaitlisko sastāvu;
49. atzinīgi vērtē jauno procedūru, atbilstoši kurai Eiropas politiskās partijas izvirza Eiropas izpildvaras iestādes priekšsēdētāja amatam galveno kandidātu, kuru pēc Eiropadomes priekšlikuma ievēlē Eiropas Parlaments, taču uzskata, ka viņiem vajadzētu būt iespējai piedalīties nākamajās vēlēšanās kā oficiāliem kandidātiem visās dalībvalstīs;

50. uzsver, ka pilsoņu iesaistīšana viņu mītnes valsts politiskajos procesos palīdz veidot Eiropas demokrātiju, un prasa paplašināt to pilsoņu vēlēšanu tiesības, kas dzīvo kādā dalībvalstī, bet nav tās pilsoņi, kā noteikts LESD 22. pantā, ietverot iespēju piedalīties visās atlikušajās vēlēšanās;
51. atbalsta Eiropadomes 2013. gada 28. jūnija lēmumu par tādas sistēmas izveidi, kas ļautu pirms katrām jaunām Eiropas Parlamenta vēlēšanām pārdalīt vietas starp dalībvalstīm objektīvā, taisnīgā, noturīgā un pārredzamā veidā, ievērojot regresīvās proporcionalitātes principu un vienlaikus ņemot vērā dalībvalstu skaita izmaiņas un demogrāfiskās tendences;
52. atgādina daudzos paziņojumus par Eiropas Parlamenta vienu darba vietu, ņemot vērā šāda lēmuma simbolisko nozīmi un faktiskos ietaupījumus, ko tādējādi varētu gūt;
53. atkārtoti prasa izveidot vienu Eiropas Parlamenta darba vietu un atkārtoti pauž apņemšanos sākt parastu Līguma pārskatīšanas procedūru saskaņā ar LES 48. pantu, lai ierosinātu grozījumus LESD 341. pantā un 6. protokolā, kas nepieciešami, lai ļautu Parlamentam lemt par savas darba vietas atrašanos un iekšējo organizāciju;
54. ierosina pārveidot visus Padomes sastāvus un Eiropadomi par Valstu padomi, kurā Eiropadomes galvenā atbildība būtu nodrošināt virzību un saskaņotību pārējiem Padomes sastāviem;
55. uzskata, ka specializācijas, profesionalitātes un darbības nepārtrauktības vārdā Padomei un tās specializētajām padomēm kā otram ES likumdevējam būtu pašreizējā sešu mēnešu rotējošās prezidentūras kārtībā jāaizstāj ar pastāvīgo priekšsēdētāju sistēmu, kurus tā izraugās no sava vidus; ierosina, ka Padomes lēmumi būtu jāpieņem vienai likumdošanas padomei, bet specializētie likumdošanas padomes sastāvi būtu jāpārveido par sagatavošanas struktūrām, līdzīgi kā tas ir ar Parlamenta komitejām;
56. ierosina, ka dalībvalstīm vajadzētu būt spējīgām noteikt savas valsts pārstāvniecības sastāvu specializētajās padomēs, iekļaujot tajā pārstāvjus no attiecīgajiem valstu parlamentiem, valdībām vai arī no abām iestādēm;
57. uzsver, ka pēc ES finanšu ministra amata izveides Eurogrupa būtu jāuzskata par vienu no formālajām specializētajām padomēm ar likumdošanas un kontroles funkcijām;
58. prasa vēl vairāk samazināt prasību par vienprātības nepieciešamību Padomes balsošanas procedūrās, kurās tā joprojām tiek piemērota, piemēram, ārlietu un aizsardzības jautājumos, fiskālās un sociālās politikas jomā, aizstājot to ar prasību par kvalificētu vairākumu, pašreizējās īpašās likumdošanas procedūras pārveidot par parastajām likumdošanas procedūrām un pilnībā aizstāt apspriešanās procedūru ar Parlamenta un Padomes koplēmuma procedūru;
59. uzskata, ka eurozonas pārvaldības nostiprināšanai pienācīgi būtu jāievēro to dalībvalstu intereses, kuras vēl nav eurozonas dalībnieces (pirmspievienotās valstis);
60. atzīst valstu parlamentu būtisko nozīmi Eiropas Savienības pašreizējā institucionālajā kārtībā un jo īpaši gan to lomu ES tiesību aktu transponēšanā valstu tiesību aktos, gan arī lomu, kāda tiem būtu, veicot *ex ante* un *ex post* kontroli pār likumdošanas lēmumiem un politikas izvēlēm, kādus to pārstāvji pieņemtu Padomē, tostarp tās specializētajās padomēs; tādēļ ierosina papildināt un uzlabot valstu parlamentu pilnvaras, ieviešot t. s.

“zaļās kartītes” procedūru, saskaņā ar kuru valstu parlamenti varētu iesniegt tiesību aktu priekšlikumus Padomei izvērtēšanai;

61. ievērojot valstu parlamentu lomu un subsidiaritātes principu, atzīst ES ekskluzīvās kompetences kopējās tirdzniecības politikas jomā; šajā sakarībā prasa skaidri nošķirt Savienības un dalībvalstu kompetences; norāda, ka šāda nošķiršana pozitīvi ietekmētu nodarbinātību un izaugsmi gan ES, gan tās tirdzniecības partnervalstīs;
62. turklāt saskaņā ar ierastu praksi vairākās dalībvalstīs ierosina abiem Savienības likumdevējiem, proti, Padomei un jo īpaši Parlamentam, kā vienīgajai iestādei, ko pilsoņi ievēlē tiešās vēlēšanās, piešķirt likumdošanas iniciatīvas tiesības, vienlaikus neskarot kārtību, ka galvenās likumdošanas iniciatīvas tiesības ir Komisijai;
63. uzskata, ka saskaņā ar LESD 245. un 247. pantu ne tikai Padomei un Komisijai, bet arī Eiropas Parlamentam vajadzētu būt tiesībām iesniegt prasību Eiropas Savienības Tiesā, ja Eiropas Komisijas loceklis vai bijušais loceklis ir pārkāpis savus Līgumos norādītos pienākumus, ir izdarījis smagu pārkāpumu vai arī vairs neatbilst amata pildīšanas nosacījumiem;
64. uzstāj, ka būtu jāstiprina Parlamenta izmeklēšanas tiesības un tam būtu jāpiešķir īpašas, patiesas un skaidri norobežotas pilnvaras, kuras ir atbilstīgākas Eiropas Parlamenta politiskajai ietekmei un kompetencei, tostarp tiesības izsaukt lieciniekus, pilnā apjomā piekļūt dokumentiem, veikt vietēju izmeklēšanu un piemērot sankcijas par neatbilstību;
65. pauž pārliecību, ka ES budžets ir jāpapildina ar patiesu pašu resursu sistēmu, kuras pamatprincipi būtu vienkāršība, godīgums un pārredzamība; atbalsta Augsta līmeņa grupas pašu resursu jautājumos ieteikumus attiecībā uz ES budžeta ieņēmumu diversifikāciju, tostarp jauniem pašu resursiem, lai samazinātu NKI iemaksu daļu ES budžetā, lai atteiktos no dalībvalstu piekoptās t. s. “taisnīgās atdeves” (*juste retour*) pieejas; šajā sakarībā prasa pakāpeniski likvidēt jebkāda veida atlaides;
66. šajā sakarībā ierosina, ka lēmumu pieņemšanas procedūrās attiecībā uz DFS un pašu resursiem ir jāpāriet no vienprātības uz kvalificētu balsu vairākumu, tādējādi sekmējot Parlamenta un Padomes patiesus koplēmumus visos ar budžetu saistītos jautājumos; turklāt atkārtoti aicina saskaņot DFS termiņu un Parlamenta un Eiropas izpildvaras pilnvaru termiņus, kā arī uzstāj, ka visu Savienības aģentūru finansējumam vajadzētu kļūt par ES budžeta daļu;
67. uzsver nepieciešamību piemērot parasto likumdošanas procedūru DFS regulas pieņemšanai, lai to saskaņotu ar lēmumu pieņemšanas procedūru attiecībā uz praktiski visām citām ES daudzgažu programmām, tostarp to finanšu piešķirumiem, kā arī attiecībā uz ES budžetu; uzskata, ka piekrišanas procedūra liedz Parlamentam lemšanas pilnvaras, kādas tam ir attiecībā uz gada budžetu pieņemšanu, bet vienprātības noteikums Padomē nozīmē, ka vienošanās ir mazākais iespējamais iznākums, kas balstīts uz nepieciešamību nepieļaut kādas dalībvalsts noteiktu veto;
68. norāda, ka LES 13. pantā definētais iestāžu saraksts atšķiras no Finanšu regulas 2. pantā minētā; uzskata, ka Finanšu regula jau atspoguļo pašreizējo praksi;
69. konstatē vairākus gadījumus, kad LESD teksts atšķiras no prakses un Līguma gara; uzskata, ka šīs neatbilstības ir jālabo saskaņā ar demokrātijas un pārredzamības

principiem;

70. atgādina, ka katrai iestādei, kas definēta Finanšu regulas 2. panta b) punktā, ir autonomija pašai veikt savas budžeta iedaļas izpildi, ievērojot Finanšu regulas 55. pantu; norāda, ka šāda autonomija nozīmē arī ievērojamu atbildības līmeni par piešķirtā finansējuma izmantošanu;
71. norāda, ka efektīvai uzraudzībai pār ES budžeta pildīšanu iestādēs un struktūrās ir nepieciešama labticīga un efektīvāka sadarbība ar Parlamentu un pilnīga pārredzamība attiecībā uz finansējuma izmantošanu, kā arī visām iestādēm jāiesniedz ikgadējs pēcpārbaudes dokuments par to, kā tiek pildīti budžeta izpildes apstiprināšanā sniegtie Parlamenta ieteikumi; pauž nožēlu, ka Padome neievēro šo procedūru un uzskata, ka šī ieilgusi situācija nav attaisnojama un grauj visas Savienības reputāciju;
72. norāda, ka budžeta izpildes apstiprināšana katrai ES iestādei un struktūrai atsevišķi ir ilgstoša prakse, ko Parlaments ir ieviesis, lai nodrošinātu ES nodokļu maksātājiem pārredzamību un demokrātisku pārskatatbildību, un tā ir veids, kā pārbaudīt ES finansējuma izmantošanas atbilstību un pārredzamību; uzsver, ka tas efektīvi garantē Parlamentam tiesības un pienākumu pārbaudīt visu ES budžetu; atgādina par Komisijas 2014. gada janvārī pausto viedokli, ka visām iestādēm bez izņēmuma gan pilnībā jāpiedalās pēcpārbaudes procesā saistībā ar Parlamenta konstatējumiem budžeta izpildes apstiprināšanā, gan neierobežoti jāsadarbojas, lai nodrošinātu budžeta izpildes apstiprināšanas procedūras raitu norisi;
73. prasa iestādēm iesniegt tieši Parlamentam to gada darbības ziņojumus un sniegt tam pilna apjoma informāciju, atbildot uz tā jautājumiem budžeta izpildes apstiprināšanas procesā, lai Parlaments varētu pieņemt pamatotu lēmumu par budžeta izpildes apstiprināšanu;
74. uzskata, ka LESD ir jānodrošina Parlamenta pārbaudes tiesības attiecībā uz ES budžetu kopumā, nevis tikai tā daļu, ko pārvalda Komisija; tādēļ mudina LESD II sadaļas "Finanšu noteikumi" 4. nodaļu attiecīgi atjaunināt, lai tajā paredzētās tiesības un pienākumus attiecinātu uz visām iestādēm un struktūrām un nodrošinātu saskaņotību ar Finanšu regulu;
75. uzsver, ka visām dalībvalstīm būtu jānosaka pienākums iesniegt gada deklarāciju, lai atskaitītos par ES līdzekļu izlietojumu;
76. atzīst Revīzijas palātas izšķiroši svarīgo lomu, nodrošinot labāku un saprātīgāku ES budžeta izlietojumu, atklājot krāpšanu, korupciju un ES līdzekļu nelikumīgu izmantošanu, kā arī sniedzot profesionālu atzinumu par to, kā labāk izmantot ES finansējumu; atgādina, cik svarīga loma ir Revīzijas palātai kā Eiropas vadošajai publiskās revīzijas iestādei;
77. ņemot vērā Eiropas Revīzijas palātas svarīgo lomu ES līdzekļu iekasēšanas un izmantošanas revīzijā, uzskata par ļoti svarīgu, lai iestādes pilnībā ievērotu tās ieteikumus;
78. uzsver, ka Revīzijas palātas sastāvs un iecelšanas procedūra ir noteikta LESD 285. un 286. pantā; uzskata, ka Parlamentam un Padomei vajadzētu būt vienādām tiesībām iecelt Revīzijas palātas locekļus, lai nodrošinātu demokrātisko leģitimitāti,

pārredzamību un šo locekļu pilnīgu neatkarību; prasa Padomei pilnībā ievērot lēmumus, kurus Parlaments ir pieņēmis pēc Revīzijas palātas locekļu amatam izvirzīto kandidātu uzklausišanas;

79. pauž nožēlu par to, ka dažas amatā iecelšanas procedūras ir radījušas konfliktu starp Parlamentu un Padomi jautājumā par kandidātiem; uzsver, ka izvirzīto kandidātu novērtēšana ir Parlamenta pienākums saskaņā ar Līgumu; uzsver, ka šie konflikti var kaitēt Revīzijas palātas labajām darba attiecībām ar minētajām iestādēm un var nopietni negatīvi ietekmēt gan uzticēšanos Palātai, gan arī tās darba efektivitāti; uzskata, ka Padomei saskaņā ar ES iestāžu labas sadarbības principu būtu jāievēro pēc uzklausišanas pieņemtie Parlamenta lēmumi;
80. aicina paredzēt juridisko pamatu tādu Savienības aģentūru izveidei, kuras varētu veikt īpašas izpildes un īstenošanas funkcijas, ko saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru tām piešķirīs Eiropas Parlaments un Padome;
81. norāda, ka saskaņā ar Līgumiem Parlaments sniedz Komisijai apstiprinājumu par budžeta izpildi; uzskata — tā kā visas ES iestādes un struktūras neatkarīgi pārvalda savus budžetus, Parlamentam ir jāpiešķir skaidri noteiktas pilnvaras apstiprināt visu ES iestāžu un struktūru budžeta izpildi, un tām būtu jānosaka pienākums pilnībā sadarboties ar Parlamentu;
82. visbeidzot uzskata, ka pašreizējā Līguma ratifikācijas procedūra ir pārāk neelastīga tādai pārvalstiskai politiskai struktūrai kā Eiropas Savienība; ierosina atļaut, lai grozījumi Līgumos varētu stāties spēkā ja ne pēc ES mēroga referendumā, tad pēc tam, kad tos ratificējis četru piektdaļu dalībvalstu liels kvalificēts vairākums un saņemta Parlamenta piekrišana;
83. prasa piešķirt (EST) pilnīgu jurisdikciju pār juridiskiem jautājumiem visās ES politikas jomās, jo tā pienāktos rīkoties demokrātiskā sistēmā, kuras pamatā ir tiesiskums un varas dalīšana;

Konstitucionālais process

84. apņemas uzņemties vadošo lomu šajās svarīgajās konstitucionālajās norisēs un ir apņēmības pilns savlaicīgi iesniegt priekšlikumus par grozījumiem Līgumā;
 85. uzskata, ka Romas līguma 60. gadadiena būtu piemērots brīdis, lai sāktu pārdomu periodu par Eiropas Savienības nākotni un panāktu vienošanos par redzējumu, kas skartu gan šo Eiropas pilsoņu paaudzi, gan nākamās paaudzes, šā procesa rezultātā sasaucot Konventu ar mērķi panākt, ka Eiropas Savienība ir sagatavota turpmāko gadu desmitu norisēm;
- o
- o o
86. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Eiropadomei, Padomei, Komisijai, Eiropas Savienības Tiesai, Eiropas Centrālajai bankai, Revīzijas palātai, Reģionu komitejai, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un dalībvalstu parlamentiem un valdībām.